

Personne ne devrait être assis seul

Par Gerrit W. Gong
du Collège des douze apôtres

Không Ai Ngồi Một Mình

Bài của Anh Cả Gerrit W. Gong
Thuộc Nhóm Túc Số Mười Hai Vị Sứ Đồ

Conférence générale d'octobre 2025

Vivre l'Évangile de Jésus-Christ, c'est aussi accueillir tout le monde dans son Église rétablie.

Việc sống theo phúc âm của Chúa Giê Su Ky Tô gồm có việc chữa chỗ cho tất cả mọi người trong Giáo Hội phục hồi của Ngài.

I.

Depuis 50 ans, j'étudie la culture, y compris la culture de l'Évangile. J'ai commencé par les biscuits chinois (fortune cookies).

Dans le quartier chinois de San Francisco, les dîners de la famille Gong se terminaient par un biscuit chinois et une citation pleine de sagesse, comme, par exemple : « Un voyage de mille lieues commence toujours par un premier pas. »

Quand j'étais jeune adulte, je faisais des biscuits chinois. Muni de gants blancs en coton, je pliais et façonnais ces biscuits ronds tout juste sortis du four.

À ma grande surprise, j'ai appris qu'à l'origine, les biscuits chinois ne faisaient pas partie de la culture chinoise. Pour différencier les cultures chinoise, américaine et européenne en matière de biscuits chinois, j'ai recherché ces derniers sur plusieurs continents, comme on procéderait pour localiser un incendie de forêt. Les restaurants chinois de San Francisco, Los Angeles et New York servent des biscuits chinois, mais ce ne sont pas ceux que l'on trouve à Pékin, Londres ou Sydney. Seuls les Américains fêtent la journée nationale du biscuit chinois. Seules les publicités chinoises proposent des « biscuits chinois américains authentiques ».

Les biscuits chinois sont un exemple simple et amusant. Mais le même principe de comparaison des pratiques dans différents contextes

I.

Trong 50 năm, tôi đã nghiên cứu về văn hóa, bao gồm cả văn hóa phúc âm. Tôi xin bắt đầu với bánh quy may mắn.

Tại khu phố Tàu ở San Francisco, bữa tối của gia đình Gong thường kết thúc với một cái bánh quy may mắn và một câu nói khôn ngoan như là “Hành trình vạn dặm bắt đầu bằng một bước chân.”

Khi còn là một thanh niên, tôi đã làm bánh quy may mắn. Đeo đôi găng tay vải màu trắng, tôi gấp miếng bánh lại và gấp đôi chiếc bánh để tạo hình cho những chiếc bánh quy tròn đang còn nóng hổi mới ra khỏi lò.

Điều khiến tôi ngạc nhiên là khi biết rằng bánh quy may mắn ban đầu không phải bắt nguồn từ văn hóa Trung Quốc. Để phân biệt văn hóa bánh quy may mắn của Trung Quốc, Mỹ và châu Âu, tôi đã tìm các loại bánh quy may mắn ở nhiều châu lục—giống như người ta sẽ sử dụng nhiều địa điểm khác nhau để định vị một đám cháy rừng. Các nhà hàng Trung Quốc ở San Francisco, Los Angeles và New York thường phục vụ bánh quy may mắn, nhưng ở Bắc Kinh, London hoặc Sydney thì không. Chỉ có người Mỹ kỷ niệm Ngày Quốc Tế Bánh Quy May Mắn. Chỉ có quảng cáo của người Trung Quốc mới chào “Bánh Quy May Mắn Đậm Chất Mỹ.”

Bánh quy may mắn là một ví dụ thú vị, đơn giản. Nhưng cùng một nguyên tắc so sánh các lối thực hành trong những bối cảnh văn hóa khác

culturels nous permet de distinguer la culture de l'Évangile. Et maintenant, le Seigneur nous donne de nouvelles occasions d'apprendre la culture de l'Évangile à mesure que les prophéties liées aux allégories du Livre de Mormon et aux paraboles du Nouveau Testament s'accomplissent.

II.

Partout, les gens se déplacent. Les Nations Unies recensent 281 millions de migrants internationaux. Ce nombre représente 128 millions de personnes de plus qu'en 1990 et trois fois plus que les estimations de 1970. Un nombre record de convertis rejoignent l'Église de Jésus-Christ des Saints des Derniers Jours partout dans le monde. Chaque jour de sabbat, des membres et des amis de l'Église originaires de 195 pays et territoires se réunissent dans 31 916 assemblées de l'Église, et parlent 125 langues différentes.

Récemment, en Albanie, en Macédoine du Nord, au Kosovo, en Suisse et en Allemagne, j'ai vu de nouveaux membres accomplir l'allégorie de l'olivier du Livre de Mormon. Dans Jacob 5, le Seigneur de la vigne et ses serviteurs fortifient les racines et les branches de l'olivier en rassemblant et en greffant ensemble celles provenant de divers endroits. Aujourd'hui, les enfants de Dieu se rassemblent en Jésus-Christ ; le Seigneur nous offre un moyen naturel remarquable d'étendre la plénitude de son Évangile rétabli.

Pour nous préparer au royaume des cieux, Jésus raconte les paraboles des conviés et du festin de noces. Dans ces paraboles, les invités présentent des excuses pour ne pas venir. Le maître demande alors à ses serviteurs d'aller « promptement dans les places et dans les rues de la ville » et d'amener « les pauvres, les estropiés, les aveugles et les boiteux ». Spirituellement, cela nous représente tous.

Les Écritures déclarent :

« Toutes les nations sont invitées » à « un souper de la maison du Seigneur ».

« Préparez le chemin du Seigneur [...] pour que son royaume aille de l'avant sur la terre, pour que les habitants de la terre le reçoivent et soient préparés pour les jours à venir. »

De nos jours, les personnes invitées au souper du Seigneur viennent de tous les horizons et de toutes les cultures. Nous faisons en sorte

nous pouvons nous aider à distinguer la culture de l'Évangile. Et maintenant, le Seigneur nous donne de nouvelles occasions d'apprendre la culture de l'Évangile à mesure que les prophéties liées aux allégories du Livre de Mormon et aux paraboles du Nouveau Testament s'accomplissent.

II.

Partout, les gens se déplacent. Les Nations Unies recensent 281 millions de migrants internationaux. Ce nombre représente 128 millions de personnes de plus qu'en 1990 et trois fois plus que les estimations de 1970. Un nombre record de convertis rejoignent l'Église de Jésus-Christ des Saints des Derniers Jours partout dans le monde. Chaque jour de sabbat, des membres et des amis de l'Église originaires de 195 pays et territoires se réunissent dans 31 916 assemblées de l'Église, et parlent 125 langues différentes.

Récemment, en Albanie, en Macédoine du Nord, au Kosovo, en Suisse et en Allemagne, j'ai vu de nouveaux membres accomplir l'allégorie de l'olivier du Livre de Mormon. Dans Jacob 5, le Seigneur de la vigne et ses serviteurs fortifient les racines et les branches de l'olivier en rassemblant et en greffant ensemble celles provenant de divers endroits. Aujourd'hui, les enfants de Dieu se rassemblent en Jésus-Christ ; le Seigneur nous offre un moyen naturel remarquable d'étendre la plénitude de son Évangile rétabli.

Pour nous préparer au royaume des cieux, Jésus raconte les paraboles des conviés et du festin de noces. Dans ces paraboles, les invités présentent des excuses pour ne pas venir. Le maître demande alors à ses serviteurs d'aller « promptement dans les places et dans les rues de la ville » et d'amener « les pauvres, les estropiés, les aveugles et les boiteux ». Spirituellement, cela nous représente tous.

Les Écritures déclarent :

« Toutes les nations sont invitées » à « un souper de la maison du Seigneur ».

« Préparez le chemin du Seigneur [...] pour que son royaume aille de l'avant sur la terre, pour que les habitants de la terre le reçoivent et soient préparés pour les jours à venir. »

De nos jours, les personnes invitées au souper du Seigneur viennent de tous les horizons et de toutes les cultures. Nous faisons en sorte

que nos assemblées reflètent nos collectivités, qu'elles soient régionales ou internationales, jeunes ou âgées, riches ou pauvres.

En tant que chef des douze apôtres, Pierre a vu le ciel s'ouvrir et a eu la vision d'une « grande nappe, attachée par les quatre coins [...] où se trouvaient [toutes] les créatures de la terre ». Pierre a enseigné : « En vérité, je reconnais que Dieu ne fait point acception de personnes. [...] En toute nation celui qui craint [le Seigneur] et qui pratique la justice lui est agréable. »

À travers la parabole du bon Samaritain, Jésus nous invite à nous rapprocher les uns des autres et de lui dans son auberge, à savoir son Église. Il nous invite à être de bons voisins. Le bon Samaritain promet de revenir et de récompenser ceux qui prennent soin des personnes hébergées dans son auberge. Vivre l'Évangile de Jésus-Christ c'est aussi faire de la place pour tous dans son Église rétablie.

Faire « de la place dans l'hôtellerie » (ou l'auberge dans notre cas) signifie que « personne ne devrait être assis seul ». Lorsque vous venez à l'église et que vous voyez quelqu'un assis seul, je vous invite à le saluer et à vous asseoir à ses côtés. Il se peut que cela ne fasse pas partie de vos habitudes. Cette personne peut avoir une apparence ou une façon de parler différentes des vôtres. Mais, comme le dirait un biscuit chinois : « Un voyage d'amitié et d'amour au sein de l'Évangile commence par un premier 'bonjour' et par s'asseoir à côté de quelqu'un. »

« Personne ne devrait être assis seul » signifie également que personne ne doit être seul émotionnellement ou spirituellement. Je suis allé avec un père au cœur brisé rendre visite à son fils. Des années plus tôt, le fils était ravi à l'idée de devenir diacre. À cette occasion, sa famille lui avait acheté sa première paire de chaussures neuves.

Mais à l'église, les diacres se sont moqués de lui. Ses chaussures étaient neuves, mais pas à la mode. Gêné et blessé, le jeune diacre a déclaré qu'il n'irait plus jamais à l'église. J'ai toujours le cœur brisé pour lui et sa famille.

Sur les routes poussiéreuses menant à Jéricho, chacun d'entre nous a été ridiculisé, humilié et blessé, peut-être méprisé ou maltraité. Et, à des degrés divers d'intention, chacun d'entre nous a également ignoré, n'a pas vu ou entendu, voire délibérément blessé quelqu'un d'autre. C'est

phương lẫn trên khắp toàn cầu, chúng ta biến các giáo đoàn của Giáo Hội giống như cộng đồng của mình.

Với tư cách là Sứ Đồ trưởng, Phi E Rơ đã thấy thiên thượng mở ra khả tượng về “một bức khăn lớn núa bốn chéo lên ... thấy trong đó có ... đủ mọi loài.” Phi E Rơ đã dạy rằng: “Quả thật, ta biết Đức Chúa Trời chẳng vị nể ai. ... Trong các dân, hễ ai kính sợ [Chúa] và làm sự công bình, thì nấy được đẹp lòng Chúa.”

Trong câu chuyện ngụ ngôn về người Sa Ma Ri nhân lành, Chúa Giê Su mời gọi chúng ta đến với nhau và đến với Ngài trong nhà quán của Ngài—Giáo Hội của Ngài. Ngài mời gọi chúng ta trở thành người lân cận tốt lành. Người Sa Ma Ri nhân lành hứa sẽ trở lại và trả công cho sự chăm sóc của những người trong nhà quán của Ngài. Việc sống theo phúc âm của Chúa Giê Su Ky Tô gồm có việc chừa chỗ cho tất cả mọi người trong Giáo Hội phục hồi của Ngài.

Ý nghĩa của câu “có chỗ trong nhà quán” bao gồm cả nghĩa “không ai ngồi một mình.” Khi đến nhà thờ, nếu thấy một người nào đó chỉ có một mình, liệu anh chị em có vui lòng chào hỏi và ngồi cạnh người đó không? Điều này có thể không phải là thói quen của anh chị em. Người đó có thể trông khác hoặc ăn nói khác biệt so với anh chị em. Và dĩ nhiên, nếu là một chiếc bánh quy may mắn thì có thể nói: “Cuộc hành trình của tình bạn và tình yêu thương theo phúc âm bắt đầu bằng một lời chào hỏi đầu tiên và không một ai ngồi một mình.”

“Không ai ngồi một mình” cũng có nghĩa là không ai ngồi một mình về mặt cảm xúc hay thuộc linh. Tôi đi cùng một người cha đau buồn đến thăm con trai của ông. Nhiều năm trước, người con trai này đã rất phấn khởi để trở thành một thầy trợ tế mới. Trong dịp này, gia đình đã mua cho cậu ấy đôi giày mới đầu tiên.

Nhưng ở nhà thờ, các thầy trợ tế đã cười nhạo cậu ấy. Đôi giày của cậu ấy rất mới, nhưng không hợp thời. Xấu hổ và bị tổn thương, thầy trợ tế trẻ tuổi này đã nói rằng em ấy sẽ không bao giờ đi nhà thờ nữa. Lòng tôi đau xót cho cậu ấy và gia đình của cậu.

Trên những con đường đầy bụi đất đến thành Giê Ri Cô, mỗi người chúng ta đã bị cười nhạo, bị xấu hổ và bị tổn thương, hoặc có thể bị khinh miệt hay lạm dụng. Và với các mức độ chủ ý khác nhau, mỗi người chúng ta cũng đã xem thường, không nhìn thấy hoặc không nghe thấy,

justement parce que nous avons été blessés et que nous avons blessé autrui que Jésus-Christ nous amène tous à son auberge. Dans son Église, et grâce à ses ordonnances et ses alliances, nous nous rapprochons les uns des autres et de Jésus-Christ. Nous aimons et sommes aimés, nous servons et sommes servis, nous pardonnons et sommes pardonnés. Souvenez-vous que « si grands soient nos maux [Jésus] peut les guérir ». Les fardeaux terrestres s'allègent. La joie de notre Sauveur est réelle.

Dans 1 Néphi 19, nous lisons : « Oui, [ils] foulent aux pieds jusqu'au Dieu d'Israël lui-même [...], ils le méprisent. [...] C'est pourquoi ils le flagellent, et il le souffre ; et ils le frappent, et il le souffre. Oui, ils crachent sur lui, et il le souffre. »

Mon ami, le professeur Terry Warner, dit que le Christ n'a pas été jugé, flagellé, frappé et que l'on ne lui a pas craché dessus de manière occasionnelle, uniquement pendant sa vie dans la condition mortelle. La manière dont nous nous traitons les uns les autres, en particulier les personnes qui ont faim, qui ont soif ou qui sont exclus, correspond à la manière dont nous le traitons lui.

Dans son Église rétablie, nous sommes tous meilleurs lorsque personne n'est assis seul. Ne nous contentons pas de faire des concessions ou de tolérer. Au contraire, accueillons, reconnaissons, aidons et aimons sincèrement chacun. Que chaque ami, chaque sœur et chaque frère ne soit pas un étranger ou une étrangère, mais de nouveau chez lui ou chez elle.

Aujourd'hui, beaucoup se sentent seuls et isolés. À cause des réseaux sociaux et de l'intelligence artificielle, nous sommes parfois en manque de proximité et de contact humain. Nous voulons entendre la voix de chacun. Nous voulons éprouver un sentiment d'appartenance authentique et ressentir de la gentillesse.

Il existe de nombreuses raisons pour lesquelles nous avons l'impression de ne pas être à notre place à l'église et, pour parler au sens figuré, d'être assis seuls. Nous nous préoccupons peut-être de notre accent, de nos vêtements ou de notre situation familiale. Il se peut que nous nous sentions inadéquats, que nous sentions la ciga-

hoặc có thể cố ý làm tổn thương người khác. Hình vì chúng ta đã bị tổn thương và làm tổn thương người khác nên Chúa Giê Su Ky Tô đã mang tất cả chúng ta đến nhà quán của Ngài. Trong Giáo Hội của Ngài, qua các giáo lễ và giao ước của Ngài, chúng ta đến với nhau và đến cùng Chúa Giê Su Ky Tô. Chúng ta yêu thương và được yêu thương, phục vụ và được phục vụ, tha thứ và được tha thứ. Xin hãy nhớ rằng, “thế gian không có nỗi thống khổ nào mà thiên thượng không thể chữa lành”; gánh nặng thế gian được làm cho vơi đi—niềm vui của Đấng Cứu Rỗi là có thật.

Trong 1 Nê Phi 19, chúng ta đọc được rằng: “Phải, chính Thượng Đế của Y Sê Ra Ên cũng từng bị [họ] chà đạp dưới chân họ; ... họ xem Ngài là hư không. ... Vậy nên, họ quất Ngài bằng roi, Ngài hứng chịu cho họ quất; họ đánh đập Ngài, Ngài hứng chịu cho họ đánh đập. Phải, họ khắc nhổ vào Ngài, Ngài cũng hứng chịu cho họ khắc nhổ.”

Một người bạn của tôi, Giáo Sư Terry Warner nói rằng việc phán xét, quát roi, đánh đập, và khắc khổ không phải là những sự kiện chỉ thỉnh thoảng xảy ra trong cuộc sống trần thế của Đấng Ky Tô. Cách chúng ta đối xử với nhau—đặc biệt là đối với những người đối kháng, những người bị bỏ rơi một mình—là cách mà chúng ta đối xử với Ngài.

Trong Giáo Hội phục hồi của Ngài, tất cả chúng ta đều sẽ tốt hơn khi không ai ngồi một mình. Chúng ta không chỉ dừng lại ở việc bao dung hoặc khoan dung. Mà chúng ta hãy thật lòng chào đón, nhìn nhận, phục sự, yêu thương. Cầu xin cho mỗi người bạn, mỗi anh chị em, đều không phải là kẻ ở trọ hay người ngoài mà là một người con trong nhà.

Ngày nay, nhiều người cảm thấy cô đơn và bị cô lập. Phương tiện truyền thông xã hội và trí tuệ nhân tạo có thể khiến chúng ta khao khát sự gần gũi và tiếp xúc giữa con người với nhau. Chúng ta muốn nghe tiếng nói của nhau. Chúng ta muốn được thuộc về và có sự tử tế chân thành.

Có nhiều lý do mà chúng ta có thể cảm thấy mình không hòa nhập được ở nhà thờ—nói theo nghĩa bóng, là chúng ta ngồi một mình. Chúng ta có thể lo lắng về giọng nói, trang phục, hoàn cảnh gia đình của chúng ta. Có lẽ chúng ta cảm thấy không xứng đáng, chúng ta có mùi khói thuốc, chúng ta khao khát có được sự trong sạch

rette, que nous aspirions à la pureté morale, que nous ayons rompu avec quelqu'un et que nous nous sentions blessés et gênés, ou que nous soyons préoccupés par telle ou telle règle de l'Église. Nous sommes peut-être célibataires, divorcés ou veufs. Nos enfants sont bruyants ou nous n'avons pas d'enfants. Nous n'avons pas fait de mission ou nous sommes rentrés prématurément. La liste est longue.

Mosiah 18:21 nous invite à nous lier les uns aux autres dans l'amour. Je nous invite à moins nous inquiéter, à moins juger, à être moins exigeants envers autrui et, lorsque cela est nécessaire, à être moins durs envers nous-mêmes. Nous ne bâtirons pas Sion en un jour. Mais chaque « bonjour », chaque geste chaleureux, nous rapproche de Sion. Faisons davantage confiance au Seigneur et choisissons joyeusement d'obéir à tous ses commandements.

III.

D'un point de vue doctrinal, dans le foyer de la foi et la communauté des saints, personne n'est assis seul grâce à l'alliance qui nous lie à Jésus-Christ.

Joseph Smith, le prophète, a enseigné : « C'est à nous qu'il appartient de voir la gloire des derniers jours, d'y participer et de la faire avancer. Cette gloire est 'la dispensation de la plénitude des temps', [...] où les saints de Dieu seront rassemblés de toutes les nations, familles et peuples. »

« [Dieu] ne fait rien qui ne soit pour le profit
du monde [...] afin d'attirer tous les hommes [et
femmes] à lui. [...]

« Il les invitait à venir à lui et à prendre part à sa bonté [...] et tous se pressaient pour Dieu. »

La conversion à Jésus-Christ exige que nous nous dépouillions de l'homme naturel et de la culture du monde. Comme l'a enseigné Dallin H. Oaks, nous devons renoncer à toute tradition et pratique culturelle contraire aux commandements de Dieu et devenir des saints des derniers jours. Il a dit : « Tous les membres de l'Église de Jésus-Christ des Saints des Derniers Jours partagent une culture unique de l'Évangile, des valeurs, des espérances et des pratiques communes. » La culture de l'Évangile comprend la chasteté, l'assistance hebdomadaire à l'église et le fait de ne pas consommer d'alcool, de tabac, de thé, ni

về mặt đạo đức, chúng ta đã chia tay với một người nào đó và cảm thấy tổn thương và xấu hổ, chúng ta quan tâm đến chính sách này hay chính sách kia của Giáo Hội. Chúng ta có thể là người độc thân, ly dị, góa bụa. Con cái chúng ta ồn ào; chúng ta không có con cái. Chúng ta không phục vụ truyền giáo hay đã phục vụ truyền giáo nhưng trở về nhà sớm. Bản liệt kê này vẫn còn dài.

Mô Si A 18:21mời gọi chúng ta đồng tâm đoàn kết trong tình yêu thương.Tôi mời gọi tất cả chúng ta hãy giảm bớt sự lo lắng, ít phán xét hơn, bớt đòi hỏi người khác hơn—và, khi cần thiết, hãy bớt khắt khe đối với bản thân mình. Chúng ta không tạo dựng được Si Ôn trong một ngày. Nhưng mỗi lời “chào,” từng cử chỉ ấm áp, sẽ mang Si Ôn đến gần hơn. Chúng ta hãy tin cậy Chúa nhiều hơn và hân hoan chọn vâng theo tất cả các lệnh truyền của Ngài.

III.

Theo giao lý, trong gia đình tràn đầy đức tin và tình bằng hữu của Các Thánh Hữu, thì không ai ngồi một mình bởi vì sự thuộc vào theo giao ước trong Chúa Giê Su Kỵ Tô.

Tiên Tri Joseph Smith đã dạy rằng: “Chúng ta cần phải thấy, tham gia và giúp xúc tiến vinh quang Ngày Sau, ‘gian kỳ của thời kỳ trọn vẹn ...’ khi Các Thánh Hữu của Thượng Đế sẽ được quy tụ lại từ mọi quốc gia, sắc tộc, dân tộc.”

Thượng Đế “không làm việc gì trừ phi có lợi ích cho thế gian; ... để lôi kéo tất cả loài người đến với Ngài. ...

“... Ngài đã kêu gọi mọi người hãy đến cùng Ngài và thụ hưởng lòng nhân từ của Ngài; ... tất cả mọi người, ... đều như nhau trước mặt Thượng Đế.”

Sự cải đạo nơi Chúa Giê Su Kỵ Tô đòi hỏi chúng ta phải cởi bỏ con người thiên nhiên và văn hóa của thế gian. Như Chủ Tịch Dallin H. Oaks đã dạy, chúng ta phải từ bỏ bất cứ truyền thống và lối thực hành văn hóa nào mà trái với các giáo lệnh của Thượng Đế và trở thành Thánh Hữu Ngày Sau. Ông giải thích: “Có một văn hóa phúc âm duy nhất, các giá trị và kỳ vọng cùng lối thực hành chung cho tất cả các tín hữu của Giáo Hội Các Thánh Hữu Ngày Sau của Chúa Giê Su Kỵ Tô.” Văn hóa phúc âm gồm có sự trinh khiết, tham dự nhà thờ hằng tuần, tránh thức uống có cồn, thuốc lá, trà và cà phê. Văn hóa này bao gồm

de café. Elle comprend l'honnêteté et l'intégrité. Elle comprend la notion que nous progressons dans l'Église, sans monter ni descendre dans la hiérarchie.

J'apprends énormément des membres fidèles et de nos amis de tous les pays et de toutes les cultures. L'étude des Écritures dans plusieurs langues et du point de vue de différentes cultures approfondit ma compréhension de l'Évangile. Les différentes manifestations des vertus chrétiennes approfondissent mon amour et ma compréhension de mon Sauveur. Nous sommes tous bénis lorsque nous établissons notre identité culturelle, comme l'a enseigné le président Nelson, comme étant celle d'un enfant de Dieu, d'un enfant de l'alliance et d'un disciple de Jésus-Christ.

La paix de Jésus-Christ nous est destinée personnellement. Récemment, un jeune homme m'a demandé avec sincérité : « Frère Gong, puis-je encore aller aux cieux ? » Il se demandait s'il pourrait un jour être pardonné. Je lui ai demandé son nom, je l'ai écouté attentivement, je l'ai invité à parler à son évêque et je l'ai serré dans mes bras. Il est reparti avec de l'espoir en Jésus-Christ.

J'ai mentionné ce jeune homme dans un autre contexte. Plus tard, j'ai reçu une lettre anonyme qui commençait ainsi : « Frère Gong, ma femme et moi avons élevé neuf enfants [...] et avons fait deux missions. » Mais « j'ai toujours pensé que je n'irais pas au royaume céleste [...] parce que les péchés que j'ai commis dans ma jeunesse étaient très graves ! »

La lettre se poursuivait ainsi : « Frère Gong, lorsque vous avez raconté comment ce jeune homme avait retrouvé l'espoir d'être pardonné, j'ai été rempli de joie et j'ai compris que moi aussi je pouvais être pardonné. » La lettre se terminait ainsi : « Maintenant, je commence même à m'apprécier ! »

Notre sentiment d'appartenance grâce aux alliances s'approfondit à mesure que nous nous approchons les uns des autres et du Seigneur dans son auberge. Le Seigneur nous bénit tous lorsque personne n'est assis seul. Et qui sait ? La personne assise à côté de nous deviendra peut-être notre meilleur ami, comme le dirait un biscuit chinois. Je prie humblement que nous trouvions et fassions de la place pour le Seigneur, et les uns pour les autres, au souper de l'Agneau. Au nom sacré de Jésus-Christ. Amen.

cả sự trung thực và liêm chính, hiểu rằng chúng ta tiến tới trong các chức vụ chứ không phải việc được giao cho chức vụ cao hơn hay chuyển xuống vị trí thấp hơn trong Giáo Hội.

Tôi học hỏi từ các tín hữu trung tín và bạn bè ở mọi đất nước và văn hóa. Việc nghiên cứu thánh thư bằng nhiều ngôn ngữ và các quan điểm văn hóa củng cố thêm sự hiểu về biết phúc âm. Những cách thể hiện khác nhau về các thuộc tính giống như Đấng Ky Tô làm gia tăng tình yêu thương và sự hiểu biết của tôi về Đấng Cứu Rỗi. Tất cả chúng ta đều được ban phước khi chúng ta xác định bản sắc văn hóa của chúng ta, như Chủ Tịch Russell M. Nelson đã dạy, là con cái của Thượng Đế, con cái giao ước, và môn đồ của Chúa Giê Su Ky Tô.

Sự bình an của Chúa Giê Su Ky Tô là dành cho cá nhân chúng ta. Gần đây, có một thiếu niên đã nghiêm túc hỏi tôi: “Thưa Anh Cả Gong, tôi vẫn có thể được lên thiên thượng chứ?” Anh ấy tự hỏi liệu anh ấy có thể nào được tha thứ không. Tôi hỏi tên của anh ấy, chăm chú lắng nghe, mời anh ấy nói chuyện với vị giám trợ của anh ấy, rồi trao cho anh ấy một cái ôm thật chặt. Anh ấy đã rời đi với niềm hy vọng nơi Chúa Giê Su Ky Tô.

Tôi đã đề cập đến người thiếu niên đó trong một bối cảnh khác. Về sau, tôi nhận được một lá thư không đề tên bắt đầu bằng: “Thưa Anh Cả Gong, vợ chồng tôi đã nuôi dạy chín đứa con ... và đã đi phục vụ truyền giáo được hai lần.” Nhưng “tôi luôn cảm thấy mình sẽ không được phép vào thiên giới ... bởi vì tội lỗi của tôi khi còn trẻ rất nặng!”

Bức thư được viết tiếp: “Thưa Anh Cả Gong, khi anh kể về thiếu niên có được hy vọng về việc được tha thứ, tôi đã tràn ngập niềm vui, và bắt đầu nhận ra rằng có lẽ tôi [có thể được tha thứ].” Kết thư: “Giờ đây, tôi thậm chí còn thích bản thân mình nữa!”

Sự thuộc vào theo giao ước trở nên sâu sắc hơn khi chúng ta đến với nhau và đến với Chúa trong nhà quán của Ngài. Chúa ban phước cho tất cả chúng ta khi không ai ngồi một mình. Và ai biết được? Có lẽ người mà chúng ta ngồi cạnh có thể trở thành người bạn thân nhất của chúng ta như thông điệp trong chiếc bánh quy may mắn thì sao. Cầu xin cho chúng ta tìm kiếm và chừa chỗ cho Ngài, chừa chỗ cho nhau trong bữa ăn tối của Chiên Con, tôi khiêm nhường cầu nguyện trong thánh danh của Chúa Giê Su Ky Tô,

A Men.